haast niet gesproken. En na den eten ging ze weer direct weg, tripte de trap op. Nu zou ze zich gaan kleeden, dacht ik. Ik wist me heusch geen raad meer, en ik snauwde mijn dochtertje af, dat drenzen ging, omdat ze zich zoo verveelde.

Hij zat voor het vuur zijn krant te lezen, af en toe zag hij naar de klok. Toen kwam ze binnen. Ze had het donkerbruin fluweelen japonnetje aan, waarin ik haar den eersten avond gezien had. En haar oogen glansden. Ze keek eens naar hem, maar ze zei niets. Hij las door.

Ploef, deed het gas onder den ketel. Ze zette water op voor de thee. Toen kwam ze naar ons toe, bukte zich voor het theetafelkastje, en haalde mij, mijn nichtjes, en mijn dochtertje er uit, zette ons weer op het Japansche blaadje bij het lichtje met de rose transparantjes. Stil liep ze naar de piano, waarop ze het pakje neergelegd had. — Hij zat met den rug naar haar toe. Zijn hoofd bleef achter de krant. — Ze haalde het papier eraf, en ik zag het evenbeeld van mijn verloren dochtertje. Stillekens zette ze het naast mijn ander kind neer. Nu moet ik eerlijk vertellen, dat ik voor zoo'n stiefkind natuurlijk niet kan voelen, wat ik voor mijn eigen kind gevoeld heb. Maar toch heb ik het met liefde in ons midden opgenomen.

Het water kookte. Ze zette thee. Hij liet de krant zakken en ze keken elkaar aan. Bijna gleed ik uit haar handen op den grond, maar ze zette me haastig neer.

„Bert," zei ze, en ze ging op een tabouretje aan zijn knieën zitten. „Bert, ik ga natuurlijk vanavond niet naar den schouwburg."

Zijn oogen stonden zoo teeder en zacht, toen hij antwoordde: „Braaf zoo vrouwtje. Ik had niet anders van je verwacht."

„En ik zal heusch niet meer zoo veel uitgaan hoor!" Ze legde haar hoofd op zijn knie.

„Kindje, ik vind het natuurlijk niet goed, dat je altijd thuis zit. Maar er is een grens, nietwaar?"

„Ja," zei ze. „Ja, ja."

„Kijk eens," en hij lachte geheimzinnig, „wat ik hier voor je heb? Zooveel vertrouwen had ik in je, dat je me vanavond niet teleurstellen zoudt." — Hij haalde iets uit zijn zak. Ze keek — ik keek ook. Dan juichte zei: „O, Bert, wat eenig! Wat ....."

Enfin, 't is heel begrijpelijk, wat ze nog verder jubelde. Ik zag, dat het een abonnement voor den schouwburg was.

„Voor jou en mij Bert. Voor ons tweetjes. Wat dòl. Maar ...." en haar gezicht betrok. „Je houdt immers niet van uitgaan. Ik wil niet dat ....."

„Nou, nou," zei hij, alweer kalm, „dat valt wel wat mee misschien. Bovendien doe ik er jou een pleizier mee." — Zijn hoofd verdween minuten lang in haar arm.

Toen zei ze: „'k Heb òòk nog een verrassing Bert." — En ze kwam met mijn stiefkind aandragen. „Dat heb ik vanmiddag gekocht. 't Is precies hetzelfde, zie je wel?"

Hij keek wat bedremmeld. „Ja," zei hij, „precies hetzelfde. Net als het mijne." En uit zijn overjas haalde hij een derde kopje, waarmee hij wat verlegen binnenkwam.

„O," schaterde ze. „Bert, wat dol. Nu is het een trois-à trois-je." — En in mezelf lachte ik mee. Hoewel het met drie kinderen wel erg volhandig is .....

H. M. DE KONINGIN BIJ DE HARDRIJDERIJEN VOOR MILITAIREN.

De hardrijderijen, die op de baan achter het Huis ten Bosch zijn gehouden voor manschappen van het garnizoen der Residentie, zijn door H. M. de Koningin bijgewoond. We zien op onze foto H. M. zich met verschillende officieren en commissieleden onderhouden.

MULLER'S RIEKJE

DOOR TRANSICARPI

Compagnie! ..... Halt!!" — „Zet af! .... 't Geweer!!" — „Op de plaats! ..... Rust!!"

Een zucht van verlichting steeg op uit de droge monden der jongens, die met zweet en stof bedekt zich het voorhoofd afveegden met roode en blauwe en witte zakdoeken. En het eentonig rhythme van den slependen pas van straks werd nu afgewisseld door het dof gemompel van eenige honderden doodvermoeide mannen, die hun twintig kilometer „erop hadden zitten".

In de nauwe dorpsstraat steeg een walm van de verhitte lijven omhoog, dat de omstanders zelf de vermoeienis van zoo'n marsch in dit weer meevoelden en de harten der dorpsschoonen zich meewarig neigden tot deze jongens, die vandaag een harden dienst hadden.

Maar meer dan medelijden was er in de harten der meiskes. Er was een vage vreugde, zooals uit hoop geboren wordt. Had niet de mare der inkwartiering zich voor een paar dagen als een loopend vuur verspreid in het dorp! Waar de kwartiermeester kwam, met z'n gewichtig gezicht en nog gewichtiger papieren, voorafgegaan door een escorte van kleine en zelfs grootere jongens, die klompenklapperend vóór en naast en om hem krioelden, en die in stille verbazing opkeken

KONINKLIJKE BELANGSTELLING.

H. M. de Koningin-Moeder heeft in de afgeloopen week een bezoek gebracht aan het nieuw-gerestaureerde militaire hospitaal te 's-Gravenhage.

tegen de hoogte van deze geüniformde grootheid; waar hij kwam in het dorp, in steeg en slop en straat, daar hadden de meiden geglunderd in hoopvolle verwachting en in kirrend gegichel hadden ze den hoogwaardigheidsbekleeder in het ootje genomen, dat zelfs zijn dikke welvoldaanheid op het kantje af de beteekenis van het woord verlegenheid had leeren vatten!

En het groote gebeuren had zich nu voltrokken!

Daar stonden ze! De spits in de smalle dorpsstraat en de staart van de colonne nog tusschen de grauwe hagen van den witten Macadam weg. Dan, daarachter de proviandwagens, de vrachtwagens, de keukenwagens, met de dampende potten en de brandende vuren! Je snoof oorlog in de lucht!

Ha! Was dat leven!

Altaren werden stillekens aan opgebouwd in de harten der deerns, die stonden te hoop in de smalle straten, voor die krijgslieden, waarvan kracht, krácht uitging. En de scherts en het gelach en de jolijt gingen geboren worden! Traag eerst vielen de woorden uit den troep naar de drommen meisjes langs de huizen en aarzelend volgden antwoord en weerwoord, totdat het sneller ging en aansluiting volgde, en de gesprekken en de grappen vlogen over en weer en de kennis gemaakt was.

Geheel vooraan in de dorpsstraat, half geleund en half gezeten op de vensterbank van Binks' Koekenbakkerij, rustten de officieren. Kapitein Henri Oudtshoorn, met zijn mageren en felenergieken bleeken kop van kerel, die vooruit wil, stond rechtop voor zijn luitenants, die, de kepi af, zich het voorhoofd afveegden met den zakdoek, die zij uit hun mouw haalden en méér dan de jongeren, scheen de aanvoerder der compagnie frisch en onvermoeid en blijkbaar in staat den tocht opnieuw aan te vangen.

Er was tegenstelling in hun slappe trekken en de strakheid van zijn ivoren gezicht. Hij zag er niet oud uit, want zijn vijf en dertig droeg hij glimlachend, als een lichten last, op zijn rechten rug, die, gedragen door sterke beenen, zich niet krommen zou, vóórdat de breede roode bies zijn stap slepend zou maken. Hij was een man met moed, zonder bluf en men zag het hem aan.

't Zou vermetel zijn te beweren, dat Muller's Riekje dit alles doorzeide met evenveel woorden; zeker is, dat ze het doorvoelde in de overgroote impulsiviteit van haar ontvankelijk hart.

Muller's Riekje was niet dè schoonste uit het dorp; daar waren vrouwen en meisjes, die haar ver in de schaduw stelden.

Muller's Riekje hoorde wellicht niet eens onder de schoonsten van het dorp. Omdat ze misschien te klein was. Te klein en te rank van bouw.

Want klein was ze en heel rank van lichaam. Als ze daar ging met haar luchtigen, rhythmischen pas, als dansend, in toch rustige maat, was ze als een espenblad, dat zachtkens wegwiegde op den wind. Was ze van een onzegbare bevalligheid, van een gratie, die te lief was voor woorden; van de teerheid van een droef sonnet. En zooals haar lichaam was, zoo was haar zieltje! Zooals zij, bij heftigen wind door de velden gaande, bijna werd meegevoerd als verdorde bladeren in herfststormen, zoo ook beroerde iedere emotie haar schuchter zieltje en dreigde het mee te sleepen tot over de grens van het bewuste denken, zoodat ze zich gaan liet uit angst, uit vreugde, of uit liefde; wél met een groote vrees voor het „Waarheen?", maar toch in zoete overgave aan de rust der willoosheid.

Muller's Riekje kon heftig verlangen en heftig liefhebben; bij haar waren vreugde en blijheid zonder bijsmaak en haar droefheid was zwart als de nacht. Niet dat hare felle emoties zich afspiegelden op haar gezichtje met groote trouwheid, want het leven had haar reeds in kennis gebracht met beheersching.

Jong was zij in jaren; immers over weinige dagen eerst zouden duizend weken hun lichten last om haren slanken hals hebben gehangen; maar zij had meer en dieper geleefd, dan velen, die het dubbele telden. Als de smart haar frêle figuurtje deed beven, sloopte zij meer van haar jeugd dan goed was, terwijl de vreugde haar deed opbloeien en herleven als dorstend gewas bij malschen zomerregen.

Geheel vooraan in de dorpsstraat stond Muller's Riekje. In haar donkerrood mantelpakje, met het korte, wijdgeplooide rokje om de slanke heupen, het coquette hoedje van dezelfde kleur ietwat schuin op de blonde lokken, stond ze daar en wiegde zich zacht op de teere enkeltjes, waar de muziek van straks nog in zat. Zij stond daar en keek naar Henri Oudtshoorn, die in een geanimeerd gesprek was gewikkeld met zijn officieren vóór Binks' Koekenbakkerij. Zij stond op weinige meters van hem af, want de dorpsstraat was smal. Haast kon ze hooren, wat hij sprak, maar volgen kon ze het niet. Slechts liet ze de bekoring van zijn metalen stem behaaglijk binnensluipen in haar groot hart en hare mysterieuse oogen prentten het beeld van zijn ivoren gelaat in haar ziel, voor

(Zie vervolg op pag. 10).

HET IJSVERMAAK TE LEIDEN.

Een onzer fotografen bracht Zondag j.l. bovenstaand aardig ijstafereeltje op den Zoeterwoudschen Singel te Leiden in beeld. Op den achtergrond de mooie rustieke brug; vóóraan een „koek-en-zoopje".